

STEP BROTHER

legdrágább mostohabátyám

Dearest

*fine
selection*

P E N E L O P E W A R D

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

PENELOPE WARD

**STEP
BROTHER**
legdrágább mostohabátyám
dearest

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

ELSŐ RÉSZ

1. fejezet

ANAPPALI KIUGRÓ ABLAKÁT HIDEG PÁRA LEPTE BE, míg idegesen váraкоztam mögötte, és próbáltam rajta kilesni. Randy Volvo kombija most már bármelyik pillanatban ráhajthatott a kocsi-beállóra. Kiment a Logan Repülőtérre a fiáért, Elecért, aki a következő egy évet nálunk tölti majd, amíg az anyja eleget tesz egy tenge-rentúli munkafelkérésnek.

Randy és az anyám, Sarah még csak pár éve voltak házasok. A mostohaapám és én egész jól kijöttünk, de azt azért nem mondanám, hogy közel álltunk egymáshoz. Annyit tudtam Randy korábbi életéről, hogy volt felesége, Pilar ecuadori művész a San Francisco-öböl térségében, a fia pedig egy teletetovált punk, aki – Randy szerint – bármit megtehetett, amihez kedve szottyant.

Eddig még nem találkoztam a mostohabátyámmal, csak egy régebbi képet láttam róla, ami nem sokkal azelőtt készült, hogy Randy elvette anyámat. A fényképről annyit meg tudtam állapítani, hogy Elec sötét haját és napbarnított bőrét valószínűleg dél-amerikai születésű édesanyjától, világos szemét és finom vonásait pedig Randytől örökölte. Akkoriban normálisnak látszott, de Randy szerint Elec

újabbán lázadó korszakba lépett. Ez azt jelentette, hogy tetoválásokat varratott magára, amikor még csak tizenöt éves volt, és állandóan bajba keveredett az ivászat és a fű miatt. Randy Pilart hibáztatta, amiért könnyelmű, és túlságosan is a művészi karrierjére koncentrál, és így Elec simán megússza a gáztetteit.

Randy azt állította, ő bátorította Pilart, hogy vállaljon el egy londoni művészeti galéria által meghirdetett, ideiglenes tanári állást, így a tizenhét éves Elec élhet addig nálunk.

Bár Randy évente kétszer tett két rövid látogatást nyugaton, nem volt ott mindennap, hogy megregulázza Elecet. Ezt nehezen viselte, és mondogatta is, hogy alig várja az alkalmat, hogy a következő egy évben helyretegye a fiát.

Összeszorult a gyomrom, miközben az utcánkat borító piszkos havat bámultam. A rideg bostoni időjárás kellemetlen fogadtatásban részesítette Kaliforniában nevelkedett mostohabátyámat.

Van egy mostohabátyám.

Különös érzés volt. Reméltem, hogy jól kijövünk majd. Egyedüli gyerekként mindig is akartam egy testvért. Vicces, milyen bolond módon képzelegtem azon, hogy ez majd azonnal valamilyen tündérmesébe illő kapcsolat lesz, mint Donny és Marie Osmondé vagy Jake és Maggie Gyllenhaalé. Aznap reggel hallottam egy Coldplay-számot, amiről azt sem tudtam, hogy létezik, és aminek a címe *Brothers and Sisters*. Nem kimondottan testvérekről szól, mégis elhittetem magammal, hogy ez jó ómen. Minden rendben lesz. Nincs mitől félnem.

Anyu éppolyan idegesnek tűnt, mint amilyen én voltam, fel-le futkosott a lépcsőn, hogy előkészítse Elec szobáját. A dolgozószobát alakította át hálóvá. Anyuval elmentünk a Walmartba ágyneműkért

és egyéb szükséges holmikért. Furcsa volt olyasvalakinek vásárolni, akit még csak nem is ismertem. Végül egy sötétkék ágynemű mellett döntöttünk.

Elkezdtem motyogni magamban, azon gondolkozva, mit mondok majd neki, miről beszélgetünk majd, mit tudok neki itt megmutatni. Egyszerre volt izgalmas és idegőrlő. Hirtelen becsapódott egy kocsiajtó, mire felugrottam a kanapéról, és kisimítottam az öszszegyűrődött felsőmet.

Csak nyugalom, Greta!

Kulcs fordult a zárban. Randy egyedül lépett be, és résnyire nyitva hagyta az ajtót, amitől a jeges levegő bevágott a szobába. Néhány perc elteltével cipők csikorgását hallottam a jeges járdáról, de Elec még mindig nem tűnt fel. Biztosan megállt odakint, mielőtt bejönne. Randy kidugta a fejét az ajtón.

– Vonszold be ide a segged, Elec!

Gombócot éreztem a torkomban, amikor megjelent az ajtóban. Nagyot nyeltem, és néhány másodpercig csak bámultam őt. A szívem egyre hevesebben vert, amikor rájöttem, hogy egyáltalán nem hasonlít arra a fényképre, amit mutattak nekem.

Elec magasabb volt Randynél, és a rövid hajból, amire a fotóról emlékeztem, most zilált, fekete, szinte a szemébe lógó hanyag frizura lett. Cigaretaszag áradt belőle, de az is lehet, hogy pipafüst volt, mert édesebbnek érződött. Farmeréről egy lánc lógott. Nem nézett rám, így kihasználtam az alkalmat, hogy tovább vizslassam, miközben levágta a táskáját a földre.

Bumm!

Ez a szívem volt vagy a táska?

Elec Randyre nézett, és reszelős hangon megkérdezte:

– Hol van a szobám?

– Odafönt, de addig nem mész sehová, amíg nem köszönsz a húgodnak.

Minden egyes izmom megfeszült a szó hallatán. Egyáltalán nem akartam a húga lenni. Először is, amikor felém fordult, úgy festett, mint aki legszívesebben kinyírna. És másodszor, amint ránéztem markáns arcára, egyértelművé vált, hogy míg az eszem óvott tőle, a testemet azonnal megigézte, és bármit megtettem volna, hogy ez a varázs megtörjön.

Tekintete villámokat szórva mélyedt az enyémbé, de nem szólalt meg. Tettem néhány lépést előre, lenyeltem a büszkeségem, és kezet nyújtottam.

– Greta vagyok. Örülök, hogy megismerhetlek.

Semmit nem válaszolt. Jó pár másodperc eltelt, mire kellenlenül kezet fogott velem. A kézfogása túlságosan is erős volt, szinte fájdalmas, mielőtt gyorsan elengedte a kezem.

Köhögtem, és így szóltam:

– Másképp festesz... mint ahogy elképzeltelek.

Rám hunyorított.

– Te pedig kellemesen... jellegtelenül.

A torkom mintha teljesen kiszáradt volna. Egy röpke másodpercig azt hittem, bókolni akar, mielőtt a „kellemesen” szót a „jellegtelenül” követte. A legszomorúbb az volt az egészben, hogy ha le kellett volna írnom, hogy éreztem magam mellette, én is a „jellegtelen” szót használtam volna.

Jeges tekintettel mért végig tetőtől talpig. Bár nagyon ellenszenvesnek találtam, a megjelenése továbbra is elbűvölt, és ez undorral töltött el. Az orra hibátlanul egyenes, az állkapcsa pedig markáns volt. A száját tökéletesnek találtam – túl tökéletesnek – ahhoz a

mocsokhoz képest, ami bizonyára sokszor kijött rajta. Külsőleg maga volt a megtettesült álom, máskülönben pedig a rémálom. Mégsem hagytam, hogy lássa, szavai nagy hatással voltak rám.

– Szeretnéd, hogy megmutassam a szobádat? – kérdeztem.

Elec nem vett rólam tudomást. Felkapta a táskáját, és a lépcső felé indult.

Remek. Ez jól ment.

Anyu lejött a lépcsőn, és azonnal megölelte Elecet.

– Olyan jó, hogy végre megismerhetlek, édesem.

Elec teste megfeszült, mielőtt kitépte volna magát a karjából.

– Bárcsak én is ezt mondhatnám!

Randy az ujját rázva a lépcsőhöz viharzott.

– Elég legyen ebből az ocsmány viselkedésből, Elec! Mondd, hogy szia, Sarah, rendesen!

– Szia, Sarah, rendesen – ismételte Elec monoton hangon, miközben felment a lépcsőn.

Anyu Randy vállára tette a kezét.

– Semmi baj. Majd megnyugszik. Hagyjuk békén! Nem lehetett könnyű végigfurikáznia az országon. Még nem ismer. Csak ideges egy kicsit.

– Inkább egy kis tiszteletlen pöcs.

Hüha!

Meg kell mondjam, meglepődtem, hogy Randy így beszél a fiáról, bármennyire is undokul viselkedett Elec. A mostohaapám soha nem használt ilyen szavakat előttem, bár én soha nem is csináltam semmit, amivel kiérdemelhettem volna. De Elec *tényleg* egy tiszteletlen pöcs volt.

Aznap este Elec magára zárta az ajtót. Randy bement hozzá egyszer, és hallottam, ahogy veszekszenek, de anyuval úgy döntöttünk,

hagyjuk, hadd rendezzék le maguk között. Inkább kimaradunk belőle, bármi is folyik kettejük között.

Útban a szobám felé nem tudtam nem megállni, Elec csukott ajtaját bámulva. Eltűnődtem, vajon barátságtalan viselkedése végig megmarad-e, vagy egyáltalán kibírja-e itt egy évig.

Mivel fogat akartam mosni, benyitottam a fürdőszobába, és összereztem a látványra, ahogy Elec nedves testét törli zuhanyzás után. A levegőt pára és férfitusfürdő illata töltötte be. Valamilyen istenverte okból, ahelyett hogy kifutottam volna, ledermedtem. Ami még zavarba ejtőbb: nemcsak hogy nem takarta el magát a törülközővel, hanem hanyagul hagyta, hogy az a földre hulljon.

Tátva maradt a szám.

Tekintetem néhány másodpercre az ágyékára tapadt, mielőtt feljebb vándorolt volna a kidolgozott hasára varrt két lóherére, majd a bal karján végigfutó tetoválásra. Mellkasáról víz csöpögött. Bal mellbimbójába piercinget lövetett. Mire a tekintetem megállapodott az arcán, ördögi mosollyal találkozott. Próbáltam megszólalni, de a szavak cserben hagytak.

Végül elfordítottam a fejem, és azt makogtam:

– Oh... istenem... én... én annyira... jobb, ha megyek.

Az ajtó felé fordultam, de utánam szólt.

– Úgy viselkedsz, mint aki még soha nem látott meztelen férfit.

– Ami azt illeti... még nem is.

– Hát, ez pech. A következő srácnak nagyon *kemény* dolga lesz, ha hasonló benyomást akar tenni rád.

– Ennyire beképzelt vagy?

– Mondd meg te! Nincs rá okom?

– Istenem... úgy viselkedsz, mint...

– Egy óriási pöcs?

Olyan volt, mint valami szörnyű autóbaleset, aminek lehetetlen hátat fordítani. Megint lenéztem rá.

Mi a baj velem? Ott állt előttem anyaszült meztelenül, én pedig nem tudtam megmozdulni.

Jóságos ég... a... a pénisze végén is van egy piercing. Micsoda találkozás életem első pucér pasijával!

Révedezésemből Elec hangja zökkentett ki.

– Ennek a beszélgetésnek semmi értelme, úgyhogy hacsak nem akarsz tőlem valamit, jobb, ha mész, hogy felöltözhessek.

Hitetlenkedve megráztam a fejem, és bevágtam magam mögött az ajtót.

A lábam remegett, ahogy bemenekültem a szobámba.

Mi történt az imént?

2. fejezet

— **H**OGY VAN MA A LEGDRÁGÁBB MOSTOHABÁTYÁD? – kérdezte Victoria.

Az ágy megnyikordult, ahogy sóhajtvá hasra huppantam rajta, kezemben a telefontal.

– Csak szokás szerint seggfejeskedik.

Még a legjobb barátónőmnek, Victoriának sem meséltem Elec pénétek esti, fürdőszobai bemutatójáról és dumájáról. Szörnyen zavarba ejtő volt, így úgy döntöttem, inkább megtartom magamnak. Annak az első éjszakának a hátralevő részében végül az tartott ébren, hogy piercinges farkakat kerestem a guglin. Hadd áruljam el, bárkinek, aki ártatlanul rákeres „Albert herceg”-re, nagy meglepetésben lesz része.

Aznap vasárnap volt, és Elec másnap kezdett a gimimben, ahol mindketten végzősök lettünk. Hamarosan mindenki megismerheti az én pöcsfej mostohabátyámat.

Victoria ledöbbsent.

– Még mindig nem áll szóba veled?

– Nem. Ma reggel lejött, hogy öntsön magának egy kis müzlit, aztán felvitte a szobájába.

– Szerinted miért ilyen magának való?

Ha láttad volna, mennyire nem volt az pénteken.

– Valami nincs rendben közte és Randy közt. Próbálok nem magamra venni, de kemény dió.

A kemény is helytálló. Istenem, nem tudom kiverni a fejemből!

Francba!

– Szerinted én kedvelném? – kérdezte Victoria.

– Hogy érted? Már mondtam... ő maga az ördög – vágtam rá dühösen.

– Tudom... de szerinted *kedvelném?*

Őszintén szólva tudtam, hogy Elec a tökéletes, ideális pasi Victoriának. A barátnőm imádta a sötét, veszélyes alakokat, még akkor is, ha nem néztek ki olyan jól, mint Elec. Ez újabb ok volt arra, hogy ne áruljam el neki a fürdőszobai jelenet részleteit. Elég lett volna csak megtudnia a piercinget „ott”, és állandóan itt lógna nálunk. De úgymint nemsokára meglátja, hogy néz ki, így gondoltam, inkább őszinte leszek.

– Nagyon dögös, oké? Igazán... rohadtul... szívdöglesztő. Valójában a külseje az egyetlen vonzó dolog benne.

– Oké, máris ott vagyok.

– Nem, nem vagy. – Nevettem, de a lelkem mélyén nagyon is kellemetlenül érintett a gondolat, hogy Victoria ráveti magát Elecra, még ha úgy is gondoltam, hogy a mostohabátyám nem viszonzná a figyelmét.

– Akkor mi a terved estére?

– Nos, mielőtt találkoztam vele, és rájöttem, mekkora seggfej, vasárnapi vacsorát akartam főzni mindannyiunknak. Tudod... a specialitásomat.

– Csirkés tetrazzinit?

Nevettem, mert ez volt az egyetlen étel, amit jól el tudtam készíteni.

– Miből jöttél rá?

– Talán felszolgálhatnál egy kis nyaklevest is a legdrágább mostohabátyádnak.

– Nem adok neki újabb okot a bunkó viselkedésre. A kedvességgel fogom sírba vinni. Nem érdekel, mekkora... pöcs... (ó, istenem!) velem. A legrosszabb, amit tehetek, hogy elárulom, milyen rosszul esik.

Anyu segített megteríteni az asztalt, amíg arra vártunk, hogy a tetrazzini megsüljön. Már korgott a gyomrom, de inkább az idegességtől, mintsem a sütőből áradó tejszínes, fokhagymás illattól. Egyáltalán nem vágytam rá, hogy szemben üljek az asztalnál Eleckel, már ha ráveszi magát, hogy csatlakozzon hozzánk.

– Greta, mi lenne, ha felmennél? Hátha le tudod csábítani.

– Miért én?

Anyu éppen egy üveg bort nyitott ki. Csak ő szokott inni nálunk, és erre valószínűleg szüksége is volt. Töltött magának egy keveset, belekortyolt, majd így felelt:

– Nézd, azt megértem, hogy engem miért nem kedvel. Az ellenségének tart, és valószínűleg valamennyire engem hibáztat, amiért a szülei nincsenek együtt. Arra viszont nincs oka, hogy veled is barátságatlan legyen. Csak próbáld megpuhítani, hátha rá tudod venni, hogy megnyíljon egy kicsit.

Vállat vontam. Fogalma sem volt, mennyire megnyílt előttem a minap; leplezetlenül.

Miközben felfelé mentem a lépcsőn, fejemben *A cápa* betétdala visszhangzott. Már maga a gondolat is megrémített, hogy bekopogjak az ajtaján, és még csak azt sem tudtam, mivel találom szemben magam, ha egyáltalán kinyitja.

Bekopogtam.

Meglepetésemre azonnal ajtót nyitott. Szájából egy szegfűszeges cigaretta lógott. Orrom hamar megtelt füstjének édes illatával. Elec nagyot szívott belőle, majd a füstöt egyenesen az arcomba fújta. Hangja mélyen zengett.

– Mi van?

Próbáltam úgy tenni, mint akire semmilyen hatással sincs a dohányfüst, amíg rám nem tört egy durva köhögőroham.

Nagyon laza, Greta!

– Mindjárt kész a vacsora.

Elec szűk, fehér, bordázott atlétát viselt, és tekintetemet a bicepszére tetovált „*Lucky*” felirat vonzotta magára az ajtónak támaszkodó karján. A haja nedves volt, farmere lazán lógott a csípőjén, felfedve az alatta lévő fehér bokszér felső csíkját. Rideg, szürke szemével az enyémbe bámult. Lélegzetelállítóan festett... főleg egy seggfejhez képest.

Az agyam egy pillanatra kikapcsolt, mielőtt Elec megszólalt:

– Miért nézel így rám?

– Hogyan?

– Mint aki próbálja felidézni, hogy néztem ki a minap... mintha inkább engem falnál fel vacsorára – vigyorgott. – És miért kacsintgatsz rám?

Franca! Amikor ideges voltam, a szemem mindig rángatózni kezdett, mintha kacsintgatnék.

– Csak sima rángatózás. Ne légy úgy eltelve magadtól!

Az arckifejezése dühössé vált.

– Tényleg? Ne legyek? Nem a külsőm az egyetlen vonzó dolog bennem? Akkor ezt inkább a hasznomra kéne fordítanom, nem?

Miről beszél? Némán álltam ott.

Elec folytatta:

– Mi a baj... túl forró neked idebent a levegő? – Majd gúnyosan hozzátette: – Olyan... rohadtul... szívdöglesztő vagyok? – Gonosz mosoly jelent meg arcán.

Fenébe!

Ugyanezekkel a szavakkal írtam le őt a telefonban Victoriának korábban.

Kihallgatta a beszélgetésünket!

A szemem megint rángatózni kezdett.

Elec továbbra sem szállt le rólam.

– Már megint kacsintgatsz. Talán zavarba hozlak? Nézd csak az arcod! Jól áll neked a vörös.

Azonnal sarkon fordultam a lépcső felé.

Utánam kiáltott:

– Szépen összeillünk, tekintve, hogy én vagyok maga az ÖRDÖG!

•

Elec szó nélkül csipegetett a vacsorájából, miközben én egyre csak az ajakpiercingjét bámultam. Randy megvető pillantásokat vetett a fiára, anyu pedig többször is újratöltötte a borospoharát. Igen, a mi saját kis rém rendes családunk.

Úgy tettem, mint akinek minden figyelmét leköti a tetrazzini, miközben egyre csak az járt a fejemben, hogy Elec kihallgatta, miket beszélek róla, és ezért most már tudja, hogy vonzódok hozzá.

Végül anyu törte meg a csendet.

– Elec, hogy tetszik eddig Boston?

– Tekintve, hogy nem merészkedtem ki sehová a házon kívül, eddig rettentő szívás.

Randy lecsapta a villáját az asztalra.

– Tudnál mutatni némi tiszteletet a mostohaanyád iránt legalább néhány másodpercig?

– Az attól függ. Ő abba tudja hagyni az ivászatot ugyanennyi időre? Azt eddig is tudtam, hogy egy házasságtörő nőt vettél el, apu, de hogy egy részegest is?

– Te kis szarcsimbók! – bömbölte Randy.

Hűha!

Randy ismét teljesen meglepett a fiához intézett szavaival. Elec tényleg szemét módon viselkedett, de akkor is megdöbbenett ez a stílus, amit a mostohaapám felvett.

Elec hátralökte a székét, az asztalra dobta a szalvétáját, és felállt.

– Én végeztem. – Ekkor rám nézett. – Csodás volt a tetracici vagy mi a fasznak hívják ezt, *húgi*. – A „húgi” szó bizonyos szarkazmussal hagyta el a száját.

Miután elment az asztaltól, a csönd fülsiketítővé vált. Anyu megfogta Randy kezét, én pedig azon tűnődtem, mi történhetett Elec és az apja között, ami ekkora éket vert közénk.

Hirtelen ösztöntől vezérelve felálltam, és Elec után indultam. A szívem hevesen vert, miközben bekopogtam az ajtaján. Nem jött válasz, így lassan lenyomtam a kilincset. Az ágy szélén ülve dohányzott. A fején fülhallgató volt, így nem vette észre, hogy benyitottam. Átléptem a küszöböt, és onnan figyeltem őt. Idegesen dobolt a lábával, feszültnek és levertnek tűnt. Végül elnyomta a cigijét, és már nyúlt is a fiókba egy másikért.

– Elec! – kiáltottam.

Összerezcent, és lekapta a fejhallgatóját.

– Mi a franc!? A frászt hozod rám.

– Bocsi.

Meggyújtotta a cigijét, és az ajtó felé intett.

– Menj innen!

– Nem.

A szemét forgatta, és lassan ingatta a fejét, majd visszatette a fejhallgatót, és nagyot szívott a cigarettából.

Leültem mellé.

– Azok ki fognak nyírni.

Kifújta a füstöt, és közben így szólt:

– Tökéletes.

– Ezt nem gondolod komolyan.

– Légyszi, hagyj békén!

– Oké, rendben.

Kimentem a szobából, vissza a földszintre. Olyan letörtnek tűnt, amikor nem tudta, hogy figyelem, hogy ettől még inkább szerettem volna valahogy közelebb kerülni hozzá. Tudnom kellett, hogy ez vajon csak a látszat, vagy tényleg ekkora seggfej. Minél undokabb volt velem, annál inkább azt akartam, hogy megkedveljen. Igazi kihívás volt.

Visszamentem a konyhába, Randytól elkértem Elec mobilszámát, majd elmentettem a telefonomba. Azután írtam neki egy SMS-t:

Nem akarsz beszélgetni, úgyhogy írok.

Elec: Honnan szerezted meg a számom?

Greta: Apukádtól.

Elec: !Bekaphatja!

Úgy döntöttem, elterelem a témát Randyről.

Greta: Jól laktál?

Elec: Én itt nem lakom jól. Utálok itt lenni.

Greta: Miért vagy ilyen tapló?

Elec: Miért nem hagysz békén?

Mekkora bunkó! Ez nem vezet sehová. Ledobtam a telefont a pult-ra, és felsiettem a lépcsőn. Sikerült elérnie, hogy most már nekem is kedvem támadt őt kiakasztani.

Még mindig az ágyon ült és dohányzott, amikor benyitottam hozzá, nem is vesztegetve az időt a kopogással. Egyenesen a fiókhoz masíroztam, felkaptam a cigarettásdobozát, és kiszaladtam a szobából.

Végig nevettem, amíg visszaértem a szobámba. Vagyis addig, amíg ki nem vágódott az ajtóm. Gyorsan a felsőm alá dugtam a dobozt. Elec úgy festett, mint aki akár gyilkolni is kész, bár szemének fenyegető villanása kétségkívül szexi volt.

– Add vissza! – követelte összeszorított fogain keresztül.

– Nem adom.

– Dehogynem, te kis ribanc, különben benyúlok a pólód alá, és visszaveszem. Válassz!

– Most komolyan, miért dohányzol? Csak árt neked.

– Nem nyúlhatod le csak úgy a cuccaimat. De hisz, amilyen az anyja, olyan a lánya.

– Miről beszélsz?

– Menj, kérdezd meg anyádtól! – motyogta alig hallhatóan. Kinyújtotta izmos, tetovált karját. – Add vissza a cigimet!

– Nem, amíg meg nem magyarázod, miért mondtad ezt. Anyu nem lopta el Randyt. A szüleid már elváltak, mielőtt anyu egyáltalán találkozott volna vele.

– Ja, Randy ezt akarja elhíttetni veled. Valószínűleg anyád is fűvel-fával csalta apádat, ugye? Szegény, naiv fajankó.

– Ne nevezd így az apámat!

– Hát hol volt, amikor Sarah apámmal dugott az anyám háta mögött?

Erre felforr a vérem. Még megbánja, hogy megkérdezte.

– Két méterrel a föld alatt. Apám meghalt, amikor tízéves voltam.

Elec egy pillanatra elhallgatott, majd zavartan megdörzsölte a halántékát. A hangja most először lágyult el kissé, mióta találkoztam vele.

– Francba! Erről nem tudtam, oké?

– Sok minden van, amiről nem tudsz. Meg ami valószínűleg csak a te agyszüleményed. Ha beszélgetnénk...

Elec szinte úgy festett, mint aki bocsánatot akar kérni. *Szinte.* Aztán megrázta a fejét, és azonnal visszaváltozott a gonosz Mr. Hyde-dá.

– Átkozott legyek, ha szóba elegendem veled! Add vissza a cigimet, vagy kitépem a pólód alól!

A testemen borzongás futott végig, ahogy ezt mondta. *Mi bajom van?* Egy részem kíváncsi volt rá, hogy vajon milyen lenne, ahogy durva keze a felsőm anyagát húzza, míg le nem tépi rólam. Megráztam a fejem, hogy elhessegessem a gondolatot, és hátrálni kezdtem, miközben ő lassan közeledett. Már csak centikre volt tőlem. Éreztem a testéből áradó meleget, ahogy megállt előttem, a mellkasomhoz nyomva a cigarettásdobozt. A mellbimbóm azonnal acélkemény

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

lett. Még sosem fordult elő velem, hogy a saját testem így átvegye felettem az uralmat, és némán rimáncodtam neki, hogy ne reagáljon ilyen hevesen Elec közeledésére. Nézzünk szembe a ténnyel, a testem egy komplett idióta, és fogalma sincs róla, hogy mit művel. Hogy akarhatott valamit ennyire, ami viszonzásul ennyire utálta?

Elec leheletén szegfűszeg illata érződött.

– Ez az utolsó doboz ebből a márkából. Indonéziából hozták be. Azt sem tudom még, itt hol lehet ilyet beszerezni. Ha azt hiszed, most nehéz velem, akkor igazán nem akarhatod látni, milyen lennék ma este cigi nélkül.

– Csak árt neked.

– Kérdezd meg, izgat-e – felelte kényelmetlenül közel a számhoz.

– Elec...

Pár centit hátrált.

– Nézd... a cigi az egyetlen, ami meg tud nyugtatni egy kicsit, mióta beléptem ebbe a rohadt házba. Most kedvesen kérlek. Kérlek!

A tekintete ellágyult, és eltökéltségem minden egyes másodperccel gyengült.

– Oké. – Szeme követte a kezemet, ahogy a melltartómba nyúltam a cigikért. Odaadtam neki a dobozt, és ahogy ellépett előlem, hűvös levegő vette át teste melegének helyét.

Ha azt képzeltem, hogy ezzel valamiféle fegyverszünetet érek el, hát tévedtem.

Elec még egyszer visszafordult, hogy rám nézzen, és tekintetében már nyoma sem volt kedvességnek. Szeme metszón fúródott az enyémbé.

– Ezért még megfizetsz!